

Ostoba álmom

Adam kezében veszett sebességgel járt a konyhakés. Szakácsként olyan sok zöldséget és húst darabolt fel életében, hogy még az sem okozott számára problémát, hogy főzés közben tévét nézzen. Úgy mozgatta a kezében a pengét, mintha a teste része volna. Tekintete közben éppen a híreket követte.

A szokásos marhaságok mentek, éppen, mint mindig. Politikusok adták egymásnak a szót, naplopó elemzők, akiknek még sosem volt igaza és néha bejelentkezett egy riporter a stúdióból, aki a következő unalmas bejátszást konferálta fel. Mégis jó volt, hogy szólt valami, így nem érezte magát annyira egyedül.

Egy év telt már el azóta, hogy Anna elment azzal a Joseffel, és itt hagyta ebben az elátkozott házban, amit azóta folyton megült az a magányos csend. Sokszor szinte fojtogatta az egyedüllét. Egy pillanatig sem vett észre semmit és ettől csak rosszabb volt. Bízott a párjában, nem ellenőrizgette, vagy ilyesmi, így nem is vette észre, hogy mi zajlik a háta mögött. Egy nap aztán a nő elé állt és beszámolt erről a Josefről, meg hogy nem tehet róla, de utolérte az igaz szerelem és hogy ilyen csak egyszer van az életben, majd összepakolt és a másik férfihoz költözött. Adam nem szólt. Nem tudott mit mondani. Talán ki kellett volna fakadnia, ordítani, vagy valami ehhez hasonlót, de ez nem Ő volt. Csendben tudomásul vette a dolgot, mert nem tudott tenni ellene, de soha nem törődött bele. Nem történt semmi, amiért ezt érdemelte volna!

Nem telt el nap anélkül, hogy az asszony ne jutott volna az eszébe. Még most is szerette, az Ő sebeit valahogy nem gyógyította az idő. Megpróbált a munkába menekülni, de állandóan akadt néhány perc, amikor minduntalanul a fejébe kúszott az a gondolat, hogy hogyan szerezhetné vissza Annát. Már-már beteges volt ez a megszállottság, és ezt Adam is tudta, de képtelen volt uralni a gondolatait. Azok időről-időre átvették az irányítást az érzelmei fölött.

Barátok maradtak, ezt Adam akarta így. Másképp soha nem láthatta volna Annát, de ennek a gesztusnak nagy ára volt. A nő rendszeresen átjött hozzá és ráborította a lelki szennyését, ami elég sok intimitást is tartalmazott olykor. A férfi ezeken a találkozókon úgy érezte, mintha kést forgatnának a sebeiben, de mindent elkövetett, hogy ne látsszon rajta semmi. A lebukás veszélye Damoklész kardjaként lebegett a feje felett, de ez mit sem számított. Sokszor csak áhítattal nézte Annát, hogy milyen gyönyörű, hallgatta a hangját és vert a szíve, mint a tam-tam dob. Néha alig értette a neki mondott szavakat, annyira izgult. Úgy tűnt, hogy kölcsönös a ragaszkodás, annak ellenére, hogy nem volt egyforma az indíték.

Persze Josef nem igazán nézte ezt a barátságot jó szemmel. A féltékenység teljesen elvakította, és ezért gúnyos, kicsinyes megjegyzésekkel igyekezett Adamot bántani, ahányszor csak alkalma nyílt rá. Arra azért ügyesen odafigyelt, hogy senki ne legyen ezeknek a kis incidenseknek fültanúja. Azt még Ő is tudta, hogy lerombolná ezzel a saját kapcsolatát Annával. Az pedig, hogy nem kapta meg a párjától azt a feltétlen bizalmat, amit a volt pasi megkapott, még inkább mardosta az önérzetét. A gyűlölet egyre mélyült kettejük között, végül már nem is beszéltek egymással. Adam azért nem hagyott ki egy-egy gúnyos mosolyt, ha nyertesén jött ki egy vitás helyzetből. Ő sem volt szent, de ez sem a várható békét készítette elő kettejük között.

Ahogy telt az idő, egyre inkább megrekedt ez az ambivalens hármas viszony és csak emésztett lelkileg minden résztvevőt. Mégsem történt semmi. Senki sem akarta elengedni, amiye volt, pedig a továbblépéshez muszáj lett volna beismerniük, hogy lemondás nélkül nem fog menni.

Anna állította, hogy szereti Josefet, mégis, ha csak tehetne, Adammal lógott. Persze este a másikhoz ment haza, és nem volt viszonya az exével, de Adam érezte, hogy ez azért több mint barátság. Nem tudta magának se megmagyarázni, hogy miért, de ettől az érzéstől csak még makacsabban ragaszkodott a nőhöz, és talán ezt is érezve, az is hozzá. Mindennaposak voltak a féltékenységi jelenetek, de tettegessé soha nem fajult a vita. Adam egy kanál vízbe bele tudta volna fojtani a másik férfit, de avval mindent elrontott volna. Mindig az izgága Josef volt a kezdeményező, észre sem véve, hogy ezzel automatikusan kiváltja Annából a védelmi ösztönöket, aki ilyenkor rendre Adam védelmére kelt.

A zöldség elfogyott, és a férfi visszazökkent gondolataiból a jelenbe. Kitöltött egy fél pohár fehér bort, és lehuppant a nappali kanapéjára. A tv-re bámult, a híreket nézte. Semmitmondó gazdasági vonatkozású eseményeket taglaltak, tőzsdei elemzők nyilatkoztak a pénzügyi válsággal kapcsolatban, Adamot mégis megnyugtatta ez a duruzsolás. Nem érintette egyik riport tartalma sem, és nem is érdekelte, de valahogy kellemes volt, hogy elvonja a figyelmét, miközben a hűvös italt kortyolgatta. Szabadnapos volt, nem tervezett semmi különlegeset, csak valami könnyű ebédet akart összedobni és ejtőzni egész nap.

Megszakították a híreket és egy bemondó rendkívüli helyzetet jelentett be. A szomszédos ország hadserege tankokkal lépte át a határt és a civileket lövi. Adam tátott szájjal figyelte a képernyőt és egy különösen merész terv kezdett körvonalazódni a fejében. Itt volt hát a megfelelő alkalom, hogy megszabaduljon Josefől. Ha Anna hirtelen háborús özvegyé válna, szabad lenne az út, hogy visszakapja. Ilyenkor elkél a vigasztalás. A merész ötletet tettek követték. Adam nem tudhatta, hogy mennyi ideje van, míg ideérnek, igyekeznie kellett. Csak a saját életét nem féltette. Az asszony nélkül az ügyis értéktelen.

A részletek kidolgozására nem volt idő, ezért improvizálnia kellett. Morfondírozott, hogy hogyan is kezdjen hozzá, miközben izgatottan kiitta a borospoharat. A fanyar ital tüzet gyújtott a gyomrában. Krárogva nyúlt a telefonért. Volt egy osztálytársa, aki továbbtanult, és most a minisztériumban dolgozott, de nem beszéltek már vagy húsz éve. Amúgy sem igazán voltak jóban, de rosszban sem. Nem volt bennük semmi közös. Emlékezett rá, hogy elkérte a számát egy osztálytalálkozón évekkal ezelőtt. Vadul pörgette a névjegyeket a telefonjában, de végül rátalált. Anélkül, hogy végiggondolta volna, mit fog mondani, rányomott a hívás gombra. A második csörgés után egy idegesen pattogó férfihang köszönés nélkül szólt bele a telefonba.

– Nem hittem volna, hogy felhívsz. Nem igazán jó az időzítés – mondta az ideges hang meglehetősen közönnnyel formálva a dorgáló szavakat.

Adam megköszöri a torkát és úgy döntött, hogy pofátlan lesz. Nem volt vesztenivalója.

– Segítség kéne és nincs kihez fordulnom. Láttam a tv-ben, hogy mi történt.

– Nyilván tudod, hogy erről nem beszélgethetek veled. Még akkor sem tehetném, ha minden este együtt söröznénk, ami ráadásul nincs is így. Szóval, bökd ki, mit akarsz, és meglátom, hogy mit tehetek, de ne fűzz hozzá nagy reményeket – jött a válasz nem túl kedvesen.

– Soroztasd be az exem új pasiját! Küldesd ki a frontra!

Adam úgy gondolta, hogy feltesz mindent egy lapra. Ő sem volt valami barátságos, de ez most nem is érdekelte. Észre sem vette, hogy milyen stílusban adja elő a kérését. A vonal másik végén egy kis csend után a hang dühösre váltott.

– Felhívsz annyi év után, annak ellenére, hogy sose voltunk jóban, és szívesség kérése helyett arra utasítasz, hogy takarítsam el neked az útból azt a hapsit, aki momentán a volt csajodat keféli? Mit képzelsz, ez itt a három kívánság Merlin sátrában a vurstliban? Vagy mégis mi jár a fejedben? Te megőrültél! Amúgy lehet, hogy téged is besoroznak hamarosan! Ki tudja! – borult rá a szitokcunami Adamra, aki teljesen kétségbeesett. Azt meg sem hallotta, hogy őt is elvihetik, csak az járt a fejében, hogyan fog megszabadulni Joseftől, ha így nem sikerül. Könyörgőre váltott.

– Te vagy az egyetlen, aki segíthet. Azt hallottam, hogy rendkívüli állapot van, Te elrendelheted, hogy elvigyék. Értsd meg, vissza kell kapnom Annát! Szeretem, nélküle az Én életem nem ér egy fabatkát sem! Könyörgöm is ha kell, csak segíts valahogy! Kérlek! – váltott lassan sírósra a hangja.

– Fanatikus vagy! Miféle nő ér meg ekkora cirkuszt?! Komolyan nem gondoltam volna rólad, hogy ilyen vagy. Mindig olyan kemény voltál és hideg. Nyoma sem volt annak, hogy bárkit tudnál szeretni saját magadon kívül. Ugye nem kezelnek valami elmeógyógyintézetben? – a hang magabiztosan uralta el a beszélgetést, közben már-már gúnyosan bántóra váltott a stílusa.

– Nem! – jött a kurta válasz.

– Rendben, mondd az adatokat! Zárjuk rövidre ezt a hívást!

Adam megadott mindent, amit a férfi kért. Türelmetlenül hallgatta, ahogy a vonal túlsó végén kopognak az ujjak a billentyűzeten. Óráknak tűnő percek vánszorogtak ólomlábakon. Elkalandozott a fantáziája, arról képzelgett, hogyan fog megint együtt élni Annával. A mostanra közönyössé vált hang térítette magához.

– Egészségügyileg alkalmatlan. Nem besorozható! Te viszont igen, mert azt is megnéztem. Ha nem akarsz bajt magadnak, akkor a legjobb lesz, ha összepakolsz és elhúzol innen valahová. Én valami jó meleg országot javasolnék! Amúgy örülök, hogy hallottam rólad, igen, mi is jól vagyunk! Kérlek, ne hívj többet! Soha többet! – hadarta el a hang különösebb érzelmek nélkül, majd letette a kagylót.

– Adam döbbsen meredt a készülékre. Ötlete sem volt, hogy most mitévő legyen. Fel-alá járkált a lakásban és az állat dörzsölgetve kínoztta magát, hogy hogyan tovább. Időre volt szüksége, de abból volt a legkevesebb.

Teltek a napok és az emberek egyre idegesebben nézték a hírműsorokat, mert tudták, hogy a jövőjükkel néznek farkasszemet. Az országban mindinkább elszabadult az öldöklés, mindennaposak voltak a harcok. Tömegek kezdtek menekülni a legközelebbi határátkelők felé, hogy elhagyják a hazájukat. Lassan elhatalmasodott a félelem, a mindennapi rutinba beépült a tömeghisztéria is. Mások az utcán minden ok nélkül rogytak zokogva térdre, vagy dühösen ordítva szidták az ellenséges csapatokat. Voltak olyanok is, akik részegen politizálva próbálták meg másokra kényszeríteni a saját véleményüket. A legtöbb ember azonban magába fordult és elcsendesedett. Nem lehetett tudni, hogy mi következik. Aki tudott, igyekezett felkészülni, a boltokban felvásárolni, amit csak lehetett. Ahol nem folytak még harcok, ott próbáltak a lakosok úgy viselkedni, mintha mi sem történt volna. Napról napra romlott mindenki mentális állapota.

Elkezdtek kipostázni a harcképes férfiakkal a behívókat, és ez újabb pánikhullámot idézett elő. Senki nem akarta, hogy a fia vagy a férje valaki más háborújában essen el.